

Lóránt Istvánné Gyerekkori Barátnőjével

Ezen a képen Ledács-Kiss Ibolyával vagyok lefényképezve az 1950-es évek végén. Nagyon jó barátnők voltunk. Egymás mellett laktunk a Munkás utcában. Osztálytársak voltunk a Tisza Kálmán téri polgáriban [lásd: polgári iskola]. Ibolyát én csak Cucinak neveztem. Nagyon jóban voltunk. Nagyon vagány lány volt. Polgáriba a Tisza Kálmán téri iskolába jártam, mert addigra a zsidótörvények miatt apám nem volt bejelentve, és már nagyon szegények voltunk, és nem tudtuk fizetni a zsidó iskolát, mert nagyon sokba került anyagilag. Az egyik tanárnő, gróf Andrassy Ilona, ha véletlen óra alatt látott beszélni, vagy ha nem is beszéltem, akkor elkezdte: bűdös zsidó, mész a vörös copfoddal együtt Galíciába, menj, dűtsd a falat. És akkor oda kellett állnom a falhoz. A mi kálváriánk 1938-ban kezdődött. 1938-tól 1940-ig három zsidótörvényt fogadtak el [A harmadik zsidótörvényt 1941-ben fogadták el, lásd: zsidótörvények Magyarországon. -- A szerk.], úgy éltünk,

mint egy koncepciós perben. Cuci kitűnő tanuló volt, és tanított engem számtanra külön, mert az nekem nehezen ment. Nagyon szerettük egymást. Még 1944-ben is leszedte rólam a csillagot [lásd: sárga csillag], és vitt a Nemzeti Színházba, ahol a legszebb darabokat láttam. Ők nem voltak zsidók, de nagyon nagy kommunisták voltak. Esténként, míg mi a konyhában játszottunk, sokan jöttek oda, összegyűltek, és bent a szobában susmusoltak. 1938-ban, az első zsidótörvény után már mindenhol lehetett zsidózni. A Cuci teljesen lelki beteg volt, és a többiek is, az Irén is, akivel egy házban laktunk, de nem mertek megszólalni. És akkor hazafelé mind ölelgetett és puszilgatott. Ne törődj vele, mi szeretünk téged. Ne törődj vele. Te se vagy másabb, mint mi.